

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. JUDr. Michalem Krýslem, advokátem, se sídlem náměstí Republiky 30, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) CETIN a.s., IČ 04084063, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, II) TERASY ŠVABINY s.r.o., IČ 07337361, se sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, Plzeň, zast. Mgr. Petrem Dolejšem, advokátem, se sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, Plzeň, III) SIRUCES, spolek, IČ 26675498, se sídlem Rokycanská 1524/116a, Plzeň, zast. Mgr. Bc. Nikolou Šimlovou, advokátkou, se sídlem Lochotínská 1108/18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2024, č. j. PK-RR/576/24, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 5. 2025, č. j. 77 A 18/2024-227,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 5. 2025, č. j. 77 A 18/2024-227, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 8. 4. 2024, č. j. PK-RR/576/24, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků ani osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 8. 4. 2024, č. j. PK-RR/576/24.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Michalu Krýslovi **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši **12.270 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Magistrát města Plzně územním rozhodnutím ze dne 6. 11. 2023, č. j. MMP/436703/23, rozhodl k žádosti osoby zúčastněné na řízení II) o umístění stavby *bytové domy Rokycanská II* včetně komunikace, parkovacích stání, přeložky vodovodu, kanalizace, retenční nádrže, veřejného osvětlení, STL plynovodu a přípojek, oplocení a dále vodovodních šachet pro objekty XA, XB, XC, a to mj. na pozemcích p. č. 2834 a 3098/9 v katastrálním území D..

[2] Odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 4. 2024, č. j. PK-RR/576/24, zamítl jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Shledal totiž, že žalobci nenáleží postavení účastníka územního řízení podle § 85 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“).

[3] Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 28. 5. 2025, č. j. 77 A 18/2024-227, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud ve svém rozsudku nejprve shrnul dosavadní stav věci, podání účastníků a osoby zúčastněné na řízení II) a průběh jednání. Poté v rámci posouzení věci předně označil za nový žalobní bod námitku uplatněnou (až) při jednání ohledně vad správního spisu a z tohoto důvodu se jí více nezabýval. Následně přisvědčil názoru žalovaného, že žalobce nebyl účastníkem územního řízení. Účastenství žalobce totiž nezakládaly, jak se domníval, poznámky spornosti vyznačené v katastru nemovitostí u pozemků p. č. 2834, 3098/9 (pozemky, kde má být stavba umístěna), YA, YB a YC (pozemky v okolí umístěvané stavby), kdy tvrdil, že má k předmětným pozemkům věcné právo v podobě věcného břemene, resp. služebnosti požívání, a o jeho určení vedl občanskoprávní spor. To proto, že poznámka spornosti má na rozdíl od vkladu pouze informativní charakter, a tedy neosvědčuje existenci práva. Účastenství žalobce nadto nebylo možné založit ani na skutečnosti, že podal návrh na přerušení územního řízení.

[5] Dále krajský soud vysvětlil, že žalobcovo tvrzení ohledně věcného břemene k příslušným pozemkům nepředstavovalo prejudiciální otázku v územním řízení, a proto zde nebyl důvod pro jeho přerušení a vyčkání na výsledek občanskoprávního sporu, byť to žalobce navrhoval. Nicméně skutečnost, že o tomto návrhu nebylo s konečnou platností rozhodnuto, je pochybením správních orgánů. Jedná se však pouze o procesní pochybení, které nemělo vliv na zákonnost územního rozhodnutí.

[6] Naopak skutečnost, že nedošlo usnesením k deklaratornímu rozhodnutí o tom, zda je žalobce účastníkem územního řízení již v jeho průběhu podle § 28 odst. 1 správního řádu, pochybení nepředstavuje, neboť odpověď na tuto otázku byla zřejmá. K tomu krajský soud znovu poukázal na povahu poznámky spornosti.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

pokračování

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost, kterou následně na výzvu soudu doplnil ve stanovené měsíční lhůtě.

[8] Stěžovatel předně uvádí, že své postavení účastníka územního řízení nedovozoval jen z poznámek spornosti zapsaných v katastru nemovitostí, ale i z jím podaných civilních žalob. Za této situace neměly správní orgány vycházet toliko z údajů uvedených v katastru nemovitostí a stěžovatele za účastníka nepovažovat, ale měly s rozhodnutím ve věci vyčkat na výsledek civilních řízení, k čemuž stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 23/2019-21. Na základě jeho návrhu tedy mělo dojít k přerušení územního řízení, přičemž krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že nerozhodnutí o tomto návrhu nebylo pochybením, jež by mělo vliv na zákonnost výsledného územního rozhodnutí. Stejně tak nesprávně shledal, že pochybení vůbec nespočívá v nerozhodnutí o tom, zda stěžovatel je nebo není účastníkem územního řízení v jeho průběhu, když zodpovězení této otázky rozhodně nebylo zjevné. Konečně stěžovatel krajskému soudu vytkl, že námitku vznesenou při jednání ohledně neúplnosti a nesprávného vedení správního spisu označil za nový žalobní bod a z tohoto důvodu se jí nezabýval.

[9] S ohledem na uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se všemi závěry napadeného rozsudku. Navrhl proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[11] Osoba zúčastněná na řízení II) ve vyjádření ke kasační stížnosti označila napadený rozsudek za věcně správný a navrhla kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[12] Osoby zúčastněné na řízení I) a III) se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly uplatněny v kasační stížnosti. Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[14] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Podle písm. b) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.* Podle písm. d) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti označil napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. K této tvrzené vadě však neuvedl žádnou jasnou a ucelenou argumentaci. Z kasační stížnosti lze pouze vyčíst, že nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku vyvozuje z nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí způsobené nerozhodnutím o jeho účastenství v průběhu územního řízení ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu. Je pravdou, že přezkoumá-li (meritorně) soud nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91). Nicméně důvod namítaný stěžovatelem neevokuje vadu nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, resp. nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, a tedy důvod pro jeho zrušení podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ale možnou vadu správního řízení, a tedy důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kterým se Nejvyšší správní soud může zabývat až v případě shledání přezkoumatelnosti rozhodnutí.

[16] K otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí zde vzhledem k uplatněné argumentaci Nejvyšší správní soud pouze stručně konstatuje, že tuto vadu u daných rozhodnutí neshledal. To stejné platí pro napadený rozsudek, v němž se krajský soud zabýval i námitkou nerozhodnutí o účastenství stěžovatele v průběhu územního řízení. Ostatně stěžovatel proti souvisejícímu i ostatním jednotlivým závěrům krajského soudu také věcně brojí, což by v případě nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku fakticky nebylo možné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2022, č. j. 3 As 46/2022-42).

[17] Podle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s., *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může (žalobce) jen ve lhůtě pro podání žaloby.*

[18] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s., *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.*

[19] Co se týká skutečnosti, že se krajský soud nezabýval námitkou nesprávného vedení správního spisu, neboť v ní spatřil včas neuplatněný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s., tak stěžovatel v kasační stížnosti nerozporuje, že příslušnou argumentaci uplatnil poprvé při jednání před krajským soudem (28. 5. 2025), tj. po uplynutí lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Má však za to, že tak učinil v souladu se s. ř. s., obecnými principy procesního práva a konstantní judikaturou (aniž by uváděl konkrétní příklad), přičemž o vadách správního spisu se dozvěděl až při nahlížení dne 26. 5. 2025. Neuvádí přitom, že by mu v dřívějším nahlížení, a tedy včasnému zjištění domnělých vad ve vedení spisu cokoli bránilo.

[20] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že citovaná ustanovení jasně stanovují pravidlo, do kdy lze uplatňovat nové žalobní body. Stěžovatel neuvádí žádné konkrétní ustanovení zákona ani konkrétní judikaturu, která by ve spojitosti s jeho argumentací zakládala výjimku z daného pravidla, a ani Nejvyššímu správnímu soudu není taková známá. Nelze proto než konstatovat, že stěžovatel skutečně uplatnil příslušný žalobní bod opožděně, tj. v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s.

[21] Dále nelze stěžovateli přisvědčit ani v tvrzení, že se krajský soud měl obsahem příslušného žalobního bodu zabývat i v případě jeho pozdního uplatnění, a to z úřední povinnosti. Namítaná možná vada totiž zjevně nesměruje k případné nicotnosti správního

pokračování

rozhodnutí a ani k jiným výjimkám (např. prekluze) z dispoziční zásady zakotvené v § 75 odst. 2 s. ř. s. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Asz 79/2009-84, může soud přihlídnout k vadě správního řízení, byť by nebyla namítána (vůbec nebo včas), pokud by tato vada bránila přezkoumání správního rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. Ani to však v případě stěžovatele nenastalo. Krajský soud tedy postupoval správně, když k opožděně uplatněnému žalobnímu bodu nepřihlížel.

[22] Podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, *účastníky územního řízení dále jsou vlastníky pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě*. Podle písm. b) téhož ustanovení, *účastníky územního řízení dále jsou osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno*.

[23] Podle § 89 odst. 6 stavebního zákona, *námítka, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případech námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv*.

[24] Ke stěžejní sporné otázce týkající se (ne)účastenství stěžovatele v územním řízení a souvisejícímu postupu správních orgánů uvádí Nejvyšší správní soud následující skutečnosti:

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti na podporu svého názoru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 23/2019-21. V něm řešeném případě brojila stěžovatelka proti rozhodnutím, jimiž správní orgány rozhodly o jejím neúčastenství v řízení o dodatečném povolení stavby (§ 28 odst. 1 správního řádu). Svě účastenství přitom dovozovala z titulu vedení občanskoprávního sporu týkajícího se zápisu věcného břemene práva cesty pěší, vozové a hnaní dobytka u dotčených pozemků. Nejvyšší správní soud k této situaci uvedl, že „za dané situace správní orgány nemohly jen vycházet z obsahu katastru nemovitostí (zvláště když měly doloženo, že určité soukromoprávní řízení týkající se „majetkové situace“ probíhá), neboť v takovém případě dochází k popření výše citovaných ustanovení stavebního zákona (míněn mj. § 89 odst. 6) stran posuzování občanskoprávních námitek (typicky námitky existence či rozsahu vlastnického práva nebo jiného věcného práva k věci cizí), které v žádném z citovaných ustanovení nehovoří o tom, že je nutné vycházet pouze a jen z obsahu katastru nemovitostí. Naopak stanoví zcela jiný postup stran řešení občanskoprávních námitek, kterého se měly správní orgány držet. Správní orgány tedy měly s ohledem na okolnosti daného případu, kdy byla podána civilní žaloba již před zahájením předmětného správního řízení, zkoumat, čeho se civilní žaloba meritorně týká a jestli na základě jejího obsahu (petitu) bude postavena na jisto otázka toho, zda je stěžovatelka oprávněna z věcného práva k věci cizí; pokud by tomu tak podle závěru správních orgánů nebylo, měly stěžovatelku vyzvat k podání další žaloby, která by tuto spornou otázku výslovně vyřešila, ledaže by o této námitce došlo mezi účastníky řízení k dohodě (...). I když se Nejvyšší správní soud k důvodnosti daných občanskoprávních námitek stěžovatelky nikterak nevyjadřuje (a ani vyjadřovat nemůže), přesto poznamenává, že jejich vyřešení pro posouzení toho, zda stěžovatelka byla či nebyla účastníkem předmětného řízení dle stavebního zákona v posuzované věci relevantní je. Za dané situace tak

nelze bez dalšího vyloučit dotčení práv stěžovatelky ve smyslu ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona (...), neboť není vyloučeno, že stěžovatelka bude u civilního soudu se svou žalobou úspěšná, resp. že by byla úspěšná s žalobou na určení věcného práva k věci cizí (...). V posuzované věci nelze s ohledem na výše uvedené vyloučit (resp. existují pochybnosti), že stěžovatelka je předmětnou stavbou dotčena na svém věcném právu k věci cizí, které je s ohledem na obsah správního spisu ke dni rozhodování správních orgánů sporné a o kterém si nemohou správní orgány učinit úsudek.

[26] Nejvyšší správní soud shledává, že případ stěžovatele je po skutkové i právní stránce srovnatelný s případem řešeným v citovaném rozsudku. Neshledává ani jiný důvod, proč by se měl od svého předešlého právního názoru odchýlit, a proto konstatuje, že i v nyní projednávaném případě neměly rozhodující orgány při posuzování účastenství stěžovatele vycházet pouze a jen z obsahu katastru nemovitostí, resp. z (ne)zapsaných věcných práv. Prvostupňový správní orgán tak i postupoval, jak vyplývá z jeho rozhodnutí ze dne 9. 5. 2023, č. j. MMP/204640/23, kterým přerušil územní řízení do doby rozhodnutí civilního soudu ve věci spornosti u pozemků p. č. 2834 a 3098/9. Toto rozhodnutí však bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 7. 2023, č. j. PK-RR/2756/23, a věc byla vrácena prvostupňovému orgánu k novému projednání, přičemž ten poté rozhodl o umístění stavby. Žalovaný následně zamítl odvolání stěžovatele jako nepřípustné s odůvodněním, že nebyl účastníkem územního řízení, neboť mu podle katastru nemovitostí nenáleželo žádné věcné právo k dotčeným pozemkům nebo stavbám. Že byly v katastru nemovitostí vyznačeny poznámky spornosti ani že stěžovatel vedl související občanskoprávní spor, nepovažoval s ohledem na (ne)zapsaná věcná práva za relevantní pro jeho rozhodnutí. Zdůraznil k tomu pouze, že poznámky spornosti nijak nezpochybňují vlastnictví pozemků, na nichž má být stavba umístěna (což je zcela nepodstatné). *De facto* ke stejnému názoru jako žalovaný poté dospěl i krajský soud, a to po porovnání povahy institutu poznámky spornosti oproti vkladu (bod 25.). Při svém rozhodování nicméně potvrdil, že existence věcného břemene k předmětným pozemkům by mohla založit účastenství stěžovatele podle § 85 odst. 2 písm. a) i b) stavebního zákona (bod 24.). Jak plyne z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, tento přístup žalovaného a krajského soudu není správný, neboť při svém rozhodování nemohli vycházet pouze z věcných práv zapsaných v katastru nemovitostí. Žalovaný tedy měl v souladu s § 89 odst. 6 stavebního zákona s ohledem na podanou civilní žalobu předně zkoumat, čeho se týká a jestli na základě jejího obsahu (petitu) bude postavena na jisto otázka toho, zda je stěžovatel oprávněn z věcného práva k věci cizí, a podle toho zvolit další postup, a nikoli rovnou s ohledem pouze na (ne)zapsaná věcná práva vyloučit dotčení práv stěžovatele.

[27] Vzhledem k argumentaci žalovaného Nejvyšší správní soud k uvedenému dodává, že vyslovený právní názor nekoliduje s rozsudkem ze dne 19. 6. 2018, č. j. 4 As 158/2018-52, podle něhož samotná skutečnost, že osoba vede spor o pozemek či stavbu, neprokazuje věcné právo této osoby k předmětné nemovitosti. Nejvyšší správní soud totiž výše uvedeným neříká, že stěžovatel je za daných okolností osobou, již skutečně svědčí tvrzené věcné právo.

[28] Pro úplnost ještě Nejvyšší správní soud uvádí, že při rozhodování nemohl přihlídnout k vývoji zmiňovaného občanskoprávního sporu či změnám v katastru nemovitostí nastalým po rozhodnutí žalovaného, neboť jeho úlohou je přezkoumat rozhodnutí krajského soudu, jenž při posuzování správního rozhodnutí vychází podle § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a

pokračování

právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Výjimka z tohoto ustanovení v projednávaném případě není dána.

[29] Lze tedy shrnout, že krajský soud posoudil uvedenou právní otázku nesprávně, v důsledku čehož byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Za této situace se již Nejvyšší správní soud nemusel zabývat naplněním důvodu podle písmena b) téhož ustanovení ke kasačním námitkám o nesprávném postupu správních orgánů v souvislosti s návrhem na přerušení územního řízení a nerozhodnutím o (ne)účastenství stěžovatele v územním řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že krajský soud by v novém žalobním řízení musel rozhodnutí žalovaného s ohledem na vyslovený závazný právní názor zrušit, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že povaha věci umožňuje, aby o žalobě sám rozhodl. Proto podle § 110 odst. 2 písm. a), 78 odst. 1 věty první a odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[31] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl ve věci úspěch, a přísluší mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Avšak v řízení před krajským soudem ani v řízení o kasační stížnosti mu žádné náklady nevznikly, neboť byl osvobozen od soudních poplatků, advokát mu byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven a vznik případných dalších nákladů ze spisů nevyplývá. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě.

[32] Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti stejně jako krajský soud v řízení o žalobě žádnou povinnost, s jejímž plněním by jim vznikl podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. nárok na náhradu nákladů řízení. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl také o tom, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě.

[33] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2025, č. j. 4 As 151/2025-13, byl stěžovateli ustanoven zástupcem JUDr. Michal Krýsl, advokát. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí zástupci navrhovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovenému zástupci Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem; podání doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif), která činí 2 x 4.620 Kč (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bod

5 advokátního tarifu). Ustanovenému zástupci rovněž náleží paušální náhrada hotových výdajů za tyto úkony právní služby, tzn. 2 x 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna a náhrada hotových výdajů se tudíž podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %), a činí tak po zaokrouhlení 12.270 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. K uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že ustanovený zástupce požadoval odměnu ještě za další úkon právní služby spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu]. Nejvyšší správní soud však neshledal uvedený úkon za účelně vynaložený. Má totiž za to, že již při první poradě při převzetí zastoupení měl ustanovený zástupce se stěžovatelem probrat povahu věci a domluvit se na následném postupu tak, aby již další porada přesahující jednu hodinu nebyla potřeba. Uvedenému nasvědčuje i skutečnost, že stěžovatel si ustanoveného zástupce konkrétně vyžádal s tím, že jej již zastupoval ve věcech správního i civilního soudnictví.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu